

JENNIFER E. SMITH

SALUT,
RĂMAS-BUN
ȘI **TOT CE SE**
ÎNTÂMPLĂ
ÎNTRÉ ELE

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB

București, 2017

PROLOG

Când Aidan deschide ușa, Clare se ridică pe vârfuri, îl sărută și, preț de un moment, pare a fi o seară ca toate celelalte.

- Salut, spune ea, imediat ce face un pas înapoi, și îi surâde.
- Salut.

Se privesc timp de câteva secunde, neștiind niciunul prea bine cum să înceapă.

- Deci, spune Clare în cele din urmă.

Aidan schițează un zâmbet.

- Deci.

- Bănuiesc că asta e.

El încuviaștează.

- Bănuiesc că asta e.

— Ultima seară, zice ea, iar el își inclină capul spre ea.

- Știi că nu trebuie să fie.

— Aidan...

— Știi, știi, continuă el, ridicând mâinile. Dar nu prea poți să mă învinuiști, nu-i aşa? Încă mai am un pic de timp la dispoziție ca să te fac să te răzgândești.

Clare aruncă o privire la ceasul ei de mână, care sclicește în

lumina soarelui la asfințit.

— Numai douăsprezece ore, anunță ea, apoi clatină din cap. Nu-mi vine să cred că asta e tot ce ne-a mai rămas.

— Și asta numai dacă nu dormim.

— Cu siguranță nu vom pierde timpul dormind, îi spune ea, scoțând din buzunarul rochiei o bucată de hârtie împăturită.

— Avem mult prea multe de făcut.

Aidan ridică dintr-o sprânceană.

— Sper că nu e o listă de motive pentru care ar trebui să ne despărțim...

— Nu e, îi confirmă ea, în timp ce-i întinde hârtia, privindu-l cum o studiază uluit. M-am gândit doar că ne-ar prinde bine un plan.

— Și ăsta e planul?

Ea dă afirmativ din cap.

— Ăsta e.

— Bine, zice el, inspirând adânc. În cazul ăsta, ar trebui să mergem.

Pornesc împreună în direcția mașinii, dar, la jumătatea drumului, Clare se oprește în loc, brusc, ciudat de emoționată, cu inima bătându-i cu putere în piept. Se uită spre Aidan cu o oarecare panică în privire.

— Asta e o nebunie, nu-i aşa?

— Ce anume? o întreabă el.

PRIMA OPRIRE

Liceul

6:24 P.M.

În mașină, Aidan se oprește înainte de a răsuci cheia în contact și, pentru o fracțiune de secundă, Clare își imaginează că sunt în drum spre o cină, sau un film, sau în altă parte, zău aşa, fie chiar și într-o plimbare cu mașina, fără vreo țintă sau un scop anume, ceea ce, de atâtea ori până atunci, a fost singurul lucru din planurile lor. Serile lor par să înceapă mereu aşa: ei doi stând în Volvo-ul prăfuit al lui Aidan, încercând să hotărască ce să facă.

Însă în seara asta e diferit.

Nu e câtuși de puțin un început. În seara asta e un sfârșit.

Mâna lui Aidan încă șovăie deasupra cheilor, iar Clare aruncă o privire spre bucata de hârtie din poala ei. În timp ce a parcurs mica distanță de drum spre casa familiei Gallagher — un drum pe care îl străbătuse de circa o mie de ori în ultimii doi

— Aidan, spune ea calmă, iar de data aceasta privirea ei o întâlnește pe a lui. Asta chiar se întâmplă. Mâine. Fie ce-o fi.

— Știu, recunoaște el.

— De aceea trebuie să aflăm ce să facem în legătură cu situația noastră.

— Bine, dar...

— Ba nu, spune ea, întrerupându-l.

Ridică foaia.

— Să nu mai vorbim. Am vorbit toată vara și n-am ajuns la nicio concluzie. Ne-am tot învârtit în cerc: să rămânem împreună, să ne despărțim, să rămânem împreună, să ne despărțim...

— Să rămânem împreună, încheie Aidan, zâmbind ușor forțat.

Clare râde.

— Ideea este că suntem incurabili. Așa că hai să nu mai vorbim. Deocamdată, hai să mergem cu mașina, bine?

El se apleacă înainte, întinzând mâna spre cheia din contact, și apoi pornește motorul.

— În regulă, spune el.

Prima oprire nu este foarte departe și merg în tăcere, toate priveliștile familiare ale orașului alunecând dincolo de geamurile mașinii: podul de peste defileu, drumul pe marginea căruia sunt înșiruiți pini, pavilionul din parc. Clare încearcă să le cuprindă cu privirea pe toate în timp ce trec în goană pe lângă ele, deoarece știe că, atunci când se va întoarce de Ziua Recunoștinței, ar putea fi o persoană cu totul diferită și că, din această cauză, toate astea ar putea să pară diferit. Și ceva o sperie. Astfel încât,

— Bate prea tare vântul? o întreabă, ridicând geamul de pe partea lui, iar ea dă aprobator din cap. Însă e mai mult decât atât. Este aceeași groază réce ca gheăța care o cuprinde de fiecare dată când începe să-și imagineze; nu doar momentul în care își ia rămas-bun, ci tot ceea ce vine după aceea: durerea care îi va urmări cu certitudine pe coastele opuse ale continentului, atât de puternică, încât o poate simți chiar și acum, când el este la numai câțiva centimetri de ea.

Adevărul e că ea încă mai aşteaptă ca inima să aprobe decizia pe care mintea ei deja a luat-o. Dar nu mai are timp.

Când ajung la aleea care duce spre liceu, Aidan se încruntă:

— Așadar, spune-mi, îi cere el în timp ce cotesc în fața clădirii alcătuite din numeroase corpuri și aleg un loc de parcare. De ce, mai exact, ne aflăm aici?

E sfârșitul unei după-amiezi de vineri la mijlocul lui august și școala zace tăcută și pustie. Deși a petrecut patru ani aici, Clare are deja probleme în a-și aminti senzația pe care o oferă locul atunci când este plin de elevi, toată lumea revârsându-se pe ușile din lemn pentru a ajunge pe peluza din față. Au trecut de-abia două luni, dar, cumva, totul pare să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă.

— Deoarece, spune ea, întorcându-se spre Aidan, este prima oprire de pe listă.

— Știu *asta*, zice el. Dar de ce ai ales-o?

— Aici ne-am întâlnit, îi explică ea în timp ce coboară din mașină. Și ideea este s-o luăm de la zero.

— În cazul asta, e un soi de căutare de comori *cronologică*.

Respect Faptul că plecăm mâine, răspunde ea, ridicând puțin vocea.
Că, după tot acest timp, mai avem doar douăsprezece ore.
Vreau să spun... suntem în sfârșit aici, știi? La capătul drumului.

— Sau, îi reamintește el, la începutul lui.

Clare nu spune nimic; vrea cu disperare să-l credă, dar, stând acolo, pe cale să facă ceva atât de important, i se pare imposibil.

— Ai incredere în mine, îi cere Aidan, luând-o de mâna. În douăsprezece ore se pot întâmpla multe.

ani — a împăturit și despăturit foaia de atâtea ori, încât aceasta e deja moale și șifonată.

— Poate că ar trebui pur și simplu să pornim sau ceva de genul ăsta, propune Aidan, uitându-se pieziș la ea. Pur și simplu să mergem până ce ajungem în Canada.

— Canada, zici? îl întreabă Clare, încruntându-se. Vrei să fugim?

El ridică din umeri.

— Bine. Atunci, poate până în Wisconsin.

Ea întinde mâna și o aşază pe ceafa lui, acolo unde părul roșcat este proaspăt tuns scurt, într-un mod care îl face să pară cumva mai în vîrstă.

— Plec mâine-dimineață la prima oră, spune ea bland. Mașina este deja încărcată. Iar tu ai avionul la prânz.

— Știu, este el de acord, dar nu vrea să se uite la ea.

Ține ochii fixați pe ușa închisă a garajului.

— Uite ce cred eu că trebuie să facem: Hai să renunțăm la tot!

— La facultate? îl întreabă ea, lăsând mâna să cadă.

— Da, răspunde el, de data aceasta dând din cap aprobator. Cui îi trebuie? Hai mai bine să fugim împreună. Numai pentru un an sau cam aşa ceva. Vom începe o nouă viață. La țară. Sau, și mai bine chiar, pe o insulă pustie.

— Chiar și-ar sta bine într-o fustă din frunze și iarba.

— Vorbesc serios, spune el, cu toate că ea știe că nu e aşa.

El e doar disperat și trist, emoționat și surescită, extrem de incert în timp ce se îndreaptă în mare viteză spre linia invizibilă care le va separa viețile într-un *înainte* și un *după*. La fel ca și ea.

una câte una, încearcă să le memoreze pe toate: fiecare copac, fiecare stradă, fiecare casă.

Așa începuse totul în această dimineață, când s-a trezit panicată la gândul că va trebui să-și ia rămas-bun. Nu doar de la oameni: Aidan, firește, și cea mai bună prietenă a ei, Stella, sora lui Aidan, Riley, și amicul lui, Scotty, plus o mână de alți prieteni care încă mai sunt prin preajmă.

Însă mai era și orașul în sine. Toate punctele de reper care au făcut parte din copilăria ei. Nu putea să plece fără să se ducă în centrul orașului încă o dată sau să cumpere o ultimă felie de pizza din locul lor preferat. Nu putea să plece pur și simplu fără o ultimă excursie la plajă, o ultimă petrecere, un ultim drum pe lângă liceu.

Astfel încât alcătuise o listă. Dar n-a durat mult până să-și dea seama că cele mai multe lucruri care însemnaseră ceva pentru ea erau, desigur, legate de Aidan. Locul acesta era un soi de oraș-fantomă, presărat cu evenimente importante și amintiri din relația lor de aproape doi ani.

Așa că această noapte se transformase în altceva; un tur nostalgitic, o călătorie în trecut, o plimbare pe aleea amintirilor. Ar fi o modalitate pentru ea de a-și lua rămas-bun de la orașul în care trăise toată viața ei și poate — cumva — și de la Aidan.

Nu se poate abține să nu se înfioare puțin la acest gând și apasă butonul de pe portiera mașinii, închizând geamul de pe partea ei.

Aidan îi aruncă o privire.

Nu e deloc o căutare de comori. E mai curând ca un curs de recapitulare.

— Și ce recapitulăm?

Ea îi zâmbește pe deasupra mașinii.

— Povestea noastră.

— Așadar, ceva de genul cele mai mari succese ale noastre, spune el, răsucind cheile mașinii pe deget în timp ce merge alături de ea și, pentru moment, e ca și cum restul nu s-ar fi întâmplat.

Chiar acum, în această secundă, el nu este persoana pe care ea o cunoaște mai bine decât oricine, căci a redevenit puștiul cel nou, cel care își făcuse apariția în prima zi din clasa a unsprezecea, tot numai păr roșu și pistru și de-o înălțime ridicolă, ivindu-se de nicăieri și răscolind-o.

Lumina cade pieziș în spatele lui, forțând-o pe Clare să mișcă ochii în timp ce-l studiază preț de câteva secunde.

— Ti-am spus vreodată, îl întreabă ea, că obișnuiam să intârzii la engleză în fiecare zi, astfel încât să pot da peste tine în drumul tău spre algebră?

— Ei bine, acum îmi pare oarecum rău, zice Aidan, iar ochii își se îngustează. Dacă aş fi știut *asta*, aş fi încercat să fiu mai punctual.

— N-ar fi contat, precizează ea, amintindu-și de felul în care el obișnuia să apară pe după colț, cu cărțile îndesate la subraț, asemenea unei mingi de fotbal, ratând întotdeauna clopoțelul de intrare, la început fiindcă se rătacea, iar mai apoi fiindcă mereu reușea să piardă noțiunea timpului.